

Consell Tributari
Expedient: 292/00

El Consell Tributari, reunit en sessió de 10 de gener de 2001, coneixent els recursos presentats pel Sr. E.C.P., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En dates 24 i 29 de desembre de 1999, els senyors E.C.P, J.C.P, A.C.P. i R.C.P. van presentar recursos d'alçada contra les liquidacions girades per la Inspecció d'Hisenda municipal en data 19 de novembre de 1999, relatives a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana reportat per la transmissió "mortis causa" de la finca situada al carrer ..., núm. ..., ocorreguda en morir la Sra. R.P.P. el 28 de març de 1995, i mitjançant la qual van meritjar els recurrents cotitulars de l'immoble.

2.- En síntesi, els recurrents al·leguen la prescripció del deute reclamat, puix que entenen que l'últim dia del termini de pagament voluntari de l'impost era el 28 de setembre de 1995 i que entre aquesta data i la de les liquidacions recorregudes, notificades el 24 i el 29 de novembre de 1999, han transcorregut els quatre anys establerts per l'article 64 de la Llei general tributària, i consideren que la sol·licitud de pròrroga presentada el 28 de setembre de 1995 per un cohereu ja mort, del Sr. J.C.P, s'ha d'entendre "desestimada des de la seva pròpia presentació" i nul·la i sense cap efecte degut al fet que s'hi sol·licitava un any de pròrroga i no els sis mesos permesos per la normativa vigent. Tot i així, d'entendre's que la pròpia instància interrompia la prescripció i tenint en compte les respectives dates, la instància hauria operat igualment. Per últim, entenen que l'esmentada instància va ser presentada per un dels hereus sense ostentar la representació dels altres, per la qual cosa, si tingués algun efecte, hauria de limitar-se exclusivament al sol·licitant.

3.- En dates 3 i 5 d'abril de 2000, els interessats van interposar nous recursos, aquesta vegada contra les sancions imposades per resolucions de 24 de febrer de 2000 per la comissió d'infraccions tributàries greus consistents en no haver presentat l'autoliquidació de l'impost ni ingressat el deute tributari, al·legant que si no existia

obligació d'ingressar cap suma per haver prescrit el dret a liquidar, la referida falta d'ingrés no pot constituir infracció tributària.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- No es pot acceptar l'oposició a les sancions imposades en base a les al·legacions formulades. Les sancions deriven de les infraccions greus comeses pels recurrents en el moment en el qual no van efectuar autoliquidació i ingrés de la quota de l'impost en el termini establert, i l'al·legada prescripció del dret a liquidar l'impost no té res a veure amb la circumstància que la conducta dels recurrents estigui tipificada com a infracció greu i això determini la imposició de les sancions corresponents. El que en tot cas podria apreciar-se d'ofici, en virtut de l'article 67 de la Llei general tributària, és la prescripció de les infraccions en el moment de la incoació de l'expedient sancionador, pel transcurs del període establert a l'article 64 de la Llei general tributària, computat des que va finalitzar el termini per a l'autoliquidació i ingrés del tribut.

Segon.- Per tant, la qüestió central per a determinar la possible prescripció d'aquestes infraccions i de les liquidacions impugnades és la de fixar el moment en el qual va finalitzar el termini d'ingrés: si el 28 de setembre de 1995 com s'al·lega en el recurs, en el cas del qual caldria estimar, o el 28 de març de 1996 que va finalitzar la pròrroga a la qual s'ha fet referència als antecedents, el que comportaria la no producció de la prescripció al·legada.

Per a això cal analitzar la rellevància a aquests efectes de la instància presentada el 28 de setembre de 1995 pel Sr. J.C.P., que sol·licita la pròrroga "fins a un any" prevista per la Llei 39/1988, d'hisendes locals, i per l'Ordenança fiscal municipal reguladora de l'impost.

Tercer.- En efecte, una sol·licitud de pròrroga com la citada produeix l'allargament del termini voluntari d'autoliquidació i pagament, fet pel qual no es tracta d'una actuació interruptora del termini de prescripció, sinó que el seu efecte és precisament retardar l'inici del termini prescriptori. Si bé en altres tributs, com a l'impost sobre successions i donacions, el termini prorrogat podria considerar-se com a no integrant del període voluntari puix que implica l'import d'interessos de demora, en el cas de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys tal import d'interessos no es

produceix, i la pròrroga de com a màxim sis mesos el que fa és convertir un inicial període voluntari de sis mesos en un període total de fins a un any.

Quart.- Els recurrents al·leguen que la sol·licitud citada s'ha de desestimar des de la seva presentació atès que es demanava una pròrroga d'un any quan el que estava permès legalment és una pròrroga de sis mesos, fet que comporta la nul·litat i falta d'efectes de la mateixa; i sobre això ha de dir-se que es fa difícil imaginar que una instància pugui ser nul·la sobre la base dels arguments esgrimits, tret que se li estiguin intentant aplicar els esquemes de validesa dels actes administratius, intent d'aplicació d'altra banda incoherent ja que una instància és un acte de l'administrat, però és que, a més, la interpretació que de la mateixa fan els recurrents no és l'única possible ni la més raonable. La sol·licitud de pròrroga "fins a un any" que allí es formula és precisament això: pròrroga fins a un any, és a dir, i tenint en compte que en aquest cas es demana després de sis mesos de l'import de l'impost, pròrroga per sis mesos més. No se sol·licitava res que no estigués previst per la normativa vigent, que utilitza precisament l'expressió "fins a un any" emprada a la instància.

Cinquè.- Quan a l'al·legació que el sol·licitant de la pròrroga va actuar sense acreditar cap representació dels altres cohereus i, per tant, la seva actuació només podia tenir rellevància per a ell, cal recordar que es tracta en aquest cas d'un sol fet imposable amb diversos subjectes passius responsables de manera solidària, segons disposa l'article 34 de la Llei general tributària, i no de cap dels supòsits de l'article 33 d'aquesta Llei, en la qual el problema que es planteja quedaria resolt per l'article 43.4. En altres paraules, no es tracta d'una herència jacent, atès que ja hi ha hagut adjudicació, sinó de cotitulars, és a dir, responsables solidaris.

Sisè.- Com s'ha dit abans, el fet imposable produït en aquest cas per la transmissió "mortis causa" és únic, a pesar de la pluralitat de subjectes passius, el que dóna lloc precisament a la solidaritat passiva establerta a l'article 34 de la Llei general tributària, la qual com diu la sentència del Tribunal Suprem de 29 de novembre de 1998, "no una solidaritat exclusivament dirigida al pagament".

Per això, l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost, en el seu article 12.4, estableix com a norma general la unitat de liquidació, i fins i tot la identitat de la persona a notificar amb la qual hagi presentat la declaració, establint com a excepcional

i rogada la divisió de la quota entre els subjectes passius concurrents només quan s'hagi declarat separadament per cada un d'ells.

La mateixa Ordenança, doncs, està atorgant el caràcter de solidaritat passiva, no només al fet del pagament, sinó també al de la presentació de la declaració per un dels subjectes passius solidaris, que afecta a tots per igual. Conseqüència d'això és que idèntica solidaritat es produeix en sol·licitar la pròrroga del termini per a presentar la declaració, la pròrroga del qual afectarà no només a qui l'hagi sol·licitat sinó a tots els deutors solidaris, principalment quan, com en aquest cas, de l'escrit de sol·licitud es dedueix que l'instant està sol·licitant la pròrroga per a tots els subjectes passius en estar redactada en plural la petició.

Setè.- Així doncs, s'ha d'entendre que la pròrroga sol·licitada va assolir a l'obligació d'autoliquidar l'únic fet imposable en la seva totalitat i, en conseqüència, va afectar a tots i cada un dels subjectes passius. En el mateix sentit cal concloure, com fa la resolució del Tribunal Económico-administratiu Central de 15 de gener de 1986 un cop vista extensíssima jurisprudència el Tribunal Suprem, que cada un dels partícips pugui executar les accions que beneficien a la comunitat, i en aquest cas no hi ha dubte que la sol·licitud de pròrroga es va efectuar en benefici de tots els subjectes passius. Per la qual cosa, aquesta sol·licitud va produir l'efecte de prorrogar el termini d'ingrés per a tots els subjectes passius fins el 28 de març de 1996, en el qual es va iniciar el termini de prescripció, segons l'article 65 de la Llei general tributària, termini que no havia conclòs en el moment en el qual es van notificar les liquidacions impugnades.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de la Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR els recursos interposats; CONFIRMAR les liquidacions i les sancions impugnades, i RETORNAR les garanties prestades un cop acreditat el pagament dels deutes corresponents.